ఘోష

కాశీభట్ల వేణుగోపాల్

కథలు

ఘోష

కాశీభట్ల వేణుగోపాల్

అక్షరం ప్రచురణ

GOSHA *(Anthology of Short Stories)*
by KASIBHATLA VENUGOPAL

First Edition : October 2001
Second Edition : May 2013

© Author

Cover Design :
ULCHI

Published by :
AKSHARAM PRACHURANALU
87/1345-10, Nandyal Checkpost
Kurnool - 2
Cell : 95500 79473

For Online Purchases & e Book

Kinige www.kinige.com

Printed at
Sri Sri Printers
VIJAYAWADA - 520 002
Cell : 9490 634849

Rs. : 100

‘అంకితం’

రోడ్డెక్కిన నన్ను
బజారున పడకుండా కాపాడిన
ఆత్మబంధువులు

సుధాకర్
ఉమానాథ్
రమణ
శంకర్
కృష్ణమోహన్ లకు

ఆత్మీయతతో...

– **వేణు**

ఆత్మఘోష

ఈ రాతలు సమాజంలోని సంఘంలోని అవినీతిని, దుర్మార్గాన్నీ, దురాగతాల్నీ తరిమేసేందుకనీ.... సంఘంలో పేరుకుపోయిన కశ్మలాన్ని కడిగి తుడిచి పారేసేందుకనీ చెబితే నాకంటే పెద్ద దొంగ యింకొకడుండడు.

అలాంటి భ్రమలూ నాకు లేవు....

'మరెందుకు రాసావూ....? రాసి యెందుకు ప్రచురించావూ.....? పుస్తకంగా యెందుకు తెచ్చావూ?' అని మీరడగొచ్చు....

మనిషి ఆలోచనా తత్త్వం, నీతి నియమాలూ... పాపపుణ్యాలూ, మంచీ చెడులూ.... చీకటి వెలుగులూ అన్న వాటికి లొంగదు. ఆ ఆలోచనా తత్త్వాన్ని విశ్లేషించడమే నా రచనలు అని నిజాయితీగా చెప్పగల్ను.... నాలాంటి వాళ్లింకొందరీ లోకంలో వున్నారనీ.... వుండి తీరుతారనీ నా నమ్మకం. అలాంటి వాళ్లతో నా ఆలోచనల్ని పంచుకోడమే యిది....

ఈ 'ఘోష' అలాంటి వాళ్ల చెవులకే చేరుతుందని నా నమ్మకం కూడానూ....

ఈ ముక్క చదివేసి యింకా లోపలికి వెళ్లాలని మీకనిపిస్తే ఆనందిస్తూ ఆహ్వానిస్తాను.......

– కాశీభట్ల వేణుగోపాల్

కథాక్రమం

బృంద	....	6
మసి తుడిచిన మానవత్వం	....	35
వసంత నారాయణ	....	37
ఒక పాట మరణం	....	50
రాగమాలిక	....	60
మానిగం	....	65
తాబీదు	....	74
ఘోష	....	80
ఎక్కడో – నిశ్శబ్దంగానే	....	93
పోపూరీ	....	98
సౌందర్యరాగం	....	105
మా 'రణ' రుణం	....	115
పొగమంచు	....	121
మా రెండవ యుద్ధ రుణం	....	126
అరణ్య జ్వాల	....	133

తెలుగు నాడి : నవంబర్ 2005

బృంద

మబ్బు పట్టినాకాశం... ఈదురుగాలిలో తేలివస్తూన్న వాన పరిమళం.... గుండెల్నిండా చెమ్మ నిండిన గాలిని పీల్చుకున్నాను....

పరిచిత గత ఖేదం ఎప్పటికో ఘనీభవించింది.... కరిగి గుండెల నిండా నిండిన చెమ్మ గాలితో చేరి... కళ్లల్లోకి చేరుకుంది.... కరెంటు పోయింది...

వెలుగుతున్న కొవ్వొత్తి శిఖ రెపరెపలాడుతోంది... గది చీకటి నలుపుదనాన్ని పలుచబరచడానికి లేత బంగారు కాంతి బలహీనంగా ప్రయత్నిస్తోంది.

గోడకు వేళ్ళాడ్తోన్న ఫయ్యూం.... ఘనీభవించిన చిర్నవ్వుతో.... ఎందుకెళ్ళిపోయావ్ ఫయ్యూ....నన్నొంటర్ని చేసి....

ఎట్లా లాగనీ జీవితాన్ని...?

టేబిల్మీద చేతులు మడిచి వాటి మీద తల పెట్టుకుని కళ్లార్పకుండా.... ఆ బంగారు కాంతిలో మసగ్గా కనిపిస్తోన్న ఫయ్యూం ఫోటోను చూస్తున్నా....

ఇంత వంటరితనంలో...

జ్ఞాపకమై వేళ్ళాడ్తోన్న ఫయ్యూం ముఖం గోడమీద...

ఎంత ఊరట...!

"మా!" బృంద గావుకేకతో ఉలిక్కిపడ్డాను.

తబ్బూ పరుగెత్తుకొచ్చి నా చేయి పట్టుకుని నించుంది....

దాన్ని తరుముతూ బృంద వగరుస్తూ.... వచ్చి నుంచుంది.

తబ్బూ వేపు చూపుడువేలుతో చూపుతూ బృంద...

ఇద్దర్నీ రెండు చేతుల్తోటీ విడదీస్తూ అడిగా...

"ఏవిటీ ఏం చేశావ్ మళ్ళీ?"

"దాని పెట్టి నిండా మట్టిమట్టిగా ఉందమ్మా.... ఆ బురద బొమ్మోటి పగిలిపోయింది. నే తీస్తుంటేనేమో... మట్టి కదా... అందుకని.... 'తీకు తీకు' మని తోస్తోంది. చెప్పు మా పెట్టినిండా మట్టయింది. ఇంకా ఉన్నాయి ఆ బురద బొమ్మలు....."

"దాని పెట్టి దానిష్టం.... దాని జోలి నీకెందుకు చెప్పు.... వద్దన్నానా... బృందామ్మా...మట్టి కదా అందుకని తీస్తోంది చెల్లి... నీ పెట్టెలో బొమ్మలేం తీయదులే."

ఇద్దర్నీ దగ్గరికి తీస్కున్నా....

ఆ చీకట్లో... వస్తూన్న ఈదురుగాల్లోంచీ.... ఫయ్యాం నవ్వు తరంగాల్లా కలిసొచ్చినట్టు....

ఫయ్యాం ఫోటో వంక చూసా... దానికున్న గాజు పలకలో బృంద ముఖం కొవ్వొత్తి వెలుగులో... ఫయ్యాం మసక ముఖమ్మీద గాజుపలకపై బృంద ప్రతిబింబం... రెండూ మసక మసగ్గా అలుక్కుపోయి... మళ్ళీ దేనికది విడివిడిగా... దగ్గరికి లాక్కుని ఇటు తబ్బు అనే తబుస్సుంనీ అటు బృందనీ నిండుగా కావలించుకున్నా...

బృంద నన్ను విడిపించుకుని తెరిచుంచుకున్న తన పెట్టి దగ్గరికెళ్ళి కూచుంది.

"ఈ బురద బొమ్మలు పగిలిపోతాయమ్మా... చెప్పు... అదింటంలే...దానెద్దుకి కాళ్లూ, కొమ్ములూ తోకా అన్నీ విరిగిపోయాయి.... అసలు దానికి బొమ్మల్చెయ్యటం రానేరాదు.... చూడు చూడు... విరిగిపోయినెద్దుతో ఎట్లా ఆడుకుంటోందో," తబ్బు రహస్యంలాగా అంది.

నెమ్మదిగా లేచి బృందవేపు కదిలా.

మడిచిన న్యూస్పేపరు మీద ముక్కలు ముక్కలుగా విరిగిన మట్టెద్దుని ఒక్కో భాగంగా తీసి మళ్ళీ ఓ ఆకారంలోకి తీసుకురావటానికి యత్నిస్తోంది బృంద...

ఓ నిముషం తర్వాత...

విరిగిన ఆ మట్టెద్దుని ఓ ఆకారంలోకి సర్దింది బృంద..

"ఛీ... రాలే," గట్టిగా అనేసింది తబ్బు.

ఒక్కసారి తలెత్తి తన వెనక నించున్న మావంక కళ్ళు విప్పార్చి కింది లావాటి పెదవిని నోట్లో కరుచుకుని చూసింది బృంద...

కొవ్వొత్తి బంగారు కాంతి బృంద ముఖాన్ని ముక్కలు ముక్కలుగా చూపుతోంది... విశాలంగా వికసించిన బృంద కళ్ళనిండా నీళ్ళు నిండుకున్నాయి.... మట్టెద్దు విరిగిన బాధ ఓ వేపు... విరిగిన మట్టెద్దు విడిభాగాలు కుదరక వంకర టింకరగా మిగిలిన ఆ బొమ్మ బాధ ఇంకోవేపు... అన్నీ కలగలిశాయి బృంద కన్నీళ్ళలో... మళ్ళీ తలదించుకుని... ఆ విరిగిన మట్టెద్దు విడిభాగాలు కుదరక వంకర టింకరగా మిగిలిన ఆ బొమ్మ బాధ ఇంకోవేపు... అన్నీ కలగలిశాయి బృంద కన్నీళ్ళలో.... మళ్ళీ తలదించుకుని.... ఆ విరిగిన మట్టెద్దు విడిభాగాల్ని ఒక్కోటి పెట్టెలోకి చేర్చసాగింది.

మౌనంగా అక్కడ్నుంచీ కదిలి వెనక్కొచ్చా తబ్బూని పట్టుకుని...

పన్నెండేళ్ళొచ్చినా ఇంకా అయిదేళ్ళ పాపే బృంద... ఏదీ త్వరగా గ్రహించలేదు...

మూడోఏట వైరల్ ఎన్‌సెఫలైటిస్ సోకి... శారీరకంగా కోలుకున్నా, మానసికంగా ఎదుగుదల పూర్తిగా మందగించింది బృందకు...

నేనక్కడే ఉంటే నన్నూ తబ్బూనీ చూసి ఉక్రోషంతో ఇంకా ఏడుస్తుంది... అందుకని అక్కడ్నుంచి వచ్చేశా...

"పారేయమనూ మా... విరిగిపోయింది కదా ఎద్దూ... అంతా మట్టి మట్టీ," మళ్ళీ రహస్యంగా అంది తబ్బూ....

"ష్!" అన్నట్టు నోటి మీద వేలు పెట్టుకుని దాన్ని వారించా....

అది కూడా పెద్ద అర్థమయినట్టు నోటిమీద వేలేట్టుకొని తలాడించి "విరిగిపోయింది కదా," అంది మళ్ళీ రహస్యంగా గాలితో మాట్లాడ్తో....

నవ్వొచ్చింది.... నవ్వును వెన్నంటే ఏడుపొచ్చింది...

నవ్వుతూన్న ఫయ్యూం ఫోటోని చూడగానే కోపమొచ్చింది....

నా కళ్ళలో మార్పు గ్రహించి తబ్బూ చిన్నగా నాచేయి వదిలి దూరంగా గోడకానుకుని పుస్తకాల సంచీ ముందు గొంతు కూచుని రెండు చేతుల్లో మొహం ఉంచుకుని కళ్ళు సగంమూసి నన్నే చూస్తోంది... బృందకేసి చూసా...

తన ప్రపంచమైన ఆ పెట్టెని మూసేసి... దానిమీద చేయి వేసి కిటికీలోంచి

చీకటి ప్రపంచాన్ని శూన్యం నిండిన కళ్ళతో చూస్తోంది... తనకిప్పుడు నేనూ తబ్బూ లేము....

తనకైతనే ఏదో అర్థంకాని భావం... ఆ కళ్ళలో... మనస్సు కకావికలు... ఆలోచనలు శత సహస్రాలుగా చిట్లిపోయి....

ఏమీ తెలియతనంలోకి ఏమి కానితనంలోకి ప్రయాణించడం ఎంత కష్టం! ఎంత అద్భుతం!

ఆ ముఖంలో కళావతి వాయిస్తూ వాయిస్తూ చటుక్కున ఆపేసి మోగిస్తున్న వేణువును గాల్లోకి విసిరేసి పట్టుకునే ఫయ్యూం, 'ఈ రాతిబల్ల మనకోసం ఈ ప్రకృతి ఎన్ని కోట్ల సంవత్సరాలు కష్టపడి చేసిదో కదా....' అన్న అతని నగ్న శరీరపు ఉద్విగ్నపు వెచ్చదనం స్ఫురించింది. అలసిన ఆ తరువాత ఫయ్యూం కళ్ళ కాంతిలో తడిసిపోయిన ఆ పురాతన శిలా రహస్యం... ఇపుడు బృంద కళ్ళ భావరాహిత్యంలో జీర్ణమైపోయినట్టు....

రాలిపోయిన ఎండుటాకుల కుప్పపై వెల్లకిలా పడుకుని తెల్లటి లాల్చి కుర్తాలో ఫయ్యూం... కాళ్ళు పైకెత్తి మూడేళ్ళ బృందని కాళ్ళపై ఉంచుకుని పైకెత్తితే... కేరింతలు పెట్టిన బృంద గొంతుకలో విచ్చుకున్న ఆకుపచ్చని చెట్ల రహస్యగానం... మళ్ళీ వింటున్నట్టు...

ఈదురుగాలికి కొవ్వొత్తి ఠప్పున ఆరిపోయింది.

"మా!" బృందా, తబ్బూ ఇద్దరూ ఒకేసారి చిన్నగా కేక పెట్టారు...

కొవ్వొత్తిని మళ్ళీ వెలిగించా.... టేబిల్మీద పెట్టుంచిన చిన్న ప్లాస్టిక్ ప్లేట్లో కరిగి కరిగి రెండంగుళాలు మాత్రం మిగిలిన కొవ్వొత్తి... చుట్టూరా కరిగి, కారి కారి ఘనీభవించిన మైనం.... మీనియేచర్ పాలరాతి కొండలా ఉంది... అందులో రకరకాల ఆకృతులు...

రెండు దీపపు పురుగులు రెపరెపలాడ్తోన్న కొవ్వొత్తి మంట చుట్టూ... ఓ పురుగు చటుక్కున కాలి, రాలి కరిగిన మైనంలో పడి కాస్సేపు అటూ ఇటూ కదిలి నిశ్చలమైంది.

గోడ మీది ఫయ్యూం ఫోటోవేపు అప్రయత్నంగా చూశా...

"మా! ఆం," బృంద వెనక నించీ రెండు చేతుల్తో కావలించుకుని అడిగింది... గోడ కానుకుని పుస్తకాల సంచీ ముందు గింతుకూచున్న తబ్బూ కూడా ఆకలన్నట్టు తలూపింది.

బృంద చేతులు విడిపించుకుని లేచా...

కరెంటొస్తే బావుణ్ణు అనుకున్నా... ఉదయం వంటకి అన్నీ సిద్ధం చేసుకోవాలి. రేపు బృంద స్కూలుకెళ్ళాలి. రమ్మని స్కూలు కరస్పాండెంట్‌నించి పిలుపొచ్చింది... వాళ్ళు కూడా దాన్నింటికి తీసుకెళ్లమంటారని తెలుసు.... ఏం చేయను? దానికి రావడమైతే పన్నెండేళ్ళొచ్చాయి...తెలివి? ఇప్పటికీ చిన్న చిన్న పదాలూ, వాక్యాలూ మాత్రం రాయడమొచ్చింది. ఆఫీసుకి దగ్గర్లో ఏస్కూలూ లేదు.... ఊరికి అటువేపు బృందలాంటి పిల్లల కోసం ఓ స్కూలుంది. కానీ దాన్నెలా అక్కడ పంపించి చదివించడం. ప్చ్! బృంద వేపు దిగాలుగా చూశా...

లంగా కుచ్చిళ్ళలోని ఓ మడతని కుడిచేతి చూపుడువేలూ బొటనవేలూ మధ్య ఉంచి.... సాపు చేస్తోంది. వేగంగా కళ్ళు ఎదురుగా గోడవైపు శూన్యంగా చూస్తున్నాయి.

చేతిలో లంగా మడత... వేగంగా చేయి ఆ మడతని సాపు చేస్తో...

డాక్టరేదో పేరు చెప్పాడు అలా పదేపదే చేయడం గురించి... దిగులెక్కువైంది.

బ్రతకటానికీ, ఈ పసికూనల్నిద్దర్నీ బ్రతికించడానికీ కనీసం ఉద్యోగమైనా ఉంది.... తాతయ్య మిగిల్చి వెళ్ళిన ఈ చిన్న కొంప గూడులా ఉంది....

స్కూలు కరస్పాండెంట్‌ని రిక్వెస్ట్ చేయాలి.... ఆవిడేదో మెహర్బానీ చేస్తున్నట్టు.... అసహ్యంగా దేబిరించాలి... ఆ కరస్పాండెంట్ మొహం గుర్తొచ్చి ఒక్కసారిగా బృంద మీద కోపమొచ్చింది.....

నామీద నాక్కూడా...ఫయ్యూమ్మీద ఇంకా...

"మా! ఆమ్," బృంద గొంతు ప్రపంచంలోని అమాయకత్వాన్ని సొంతం పీల్చేసుకుని....

దానివేపు చూసా.... పదిహేను పదహారేళ్ళ పిల్లలా శరీరం ఎదిగింది.... కానీ?!...

.....ఆ స్పృహ దానికస్సల్లేదే? ఎన్ని వికారపు చూపులు దీని శరీరాన్ని నాకాయో?

ఒళ్ళంతా గొంగళి పురుగులు పాకినట్లయింది.... తల విదుల్చుకున్నా.... నా తల విదిలింపుకన్నట్టు కరెంటొచ్చింది... పిల్లల్తో సహా ఆ వెలుక్కి కళ్ళు చిట్లించా....

తబ్బు…'ఆయ్,” అంది…..

బృంద నోరంతా తెరచి పళ్ళన్నీ బైటపెట్టి నిశ్శబ్దంగా నవ్వింది.

ఓ క్షణంపాటు లంగా మడతని సాపుచేస్తున్న చేయి ఆగింది…. తబ్బూ ఓ గెంతు గెంతి టేబిల్మీది కొవ్వొత్తిని 'ఉఫ్'మని ఊది ఆర్పేసింది. చిన్న మిణుగురులా కొవ్వొత్తి చివర నిప్పు…. పైకి పొగ విచిత్రమైన ఆకృతుల్లో… కొవ్వొత్తి ఆరిన వాసన…

ఆ పొగని చూపుడువేలితో చెరిపేస్తున్నట్టు అటూ ఇటూ… తబ్బు… తబ్బూ…. తబ్బస్సుం…. చిర్నవ్వు…

అప్రయత్నంగా నాపెదవులు విచ్చుకున్నాయి.

చాలు చాలు….. వీళ్ళిద్దరూ ఉంటే ఈ ప్రపంచం యావత్తునీ జయింతగల్ననిపిస్తుంది. పిల్లలిద్దరికీ అన్నాలు కలిపెట్టి నేనో రెండు ముద్దలు తిని రేపటిని ఎదుర్కోవడానికి సిద్దపడుతూ లైటార్పి నడుం వాల్చా….

ఏదో బస్సులో ప్రయాణిస్తున్నా…. వెచ్చగా ఉన్ని దుప్పటి రంగురంగుల చిత్రవిచిత్రమైన డిజైన్లతో ఉంది. వంటి నిండా కప్పుకున్నా… బస్సు కదుల్తోంది… పరిచయం ఉన్నట్టుగా అనిపిస్తున్నవీ…. అస్సలు పరిచయం లేనివి అయినా స్థలాలు చకచకా దాటి వెళిపోతున్నాయి.

ఉన్నట్టుండి బస్సాగింది…. డోరు దగ్గర నుంచున్నా…. అందరూ నన్ను తోసుకుంటూ దిగి వెళ్తున్నారు…ఖయ్యూం నాన్న నన్ను అసహ్యంగా చూస్తూ తోసుకువెళ్ళాడు….

అమ్మ ముఖం లీలగా…. అమ్మేనా… అమ్మా! పిలిచా…. ఆవిడ ఆగకుండా దిగెళ్ళిపోయింది.

నన్నెవరో తోశారు… కిందున్నా…. బస్సెళ్ళిపోయింది…. దుమ్ము రేగింది… ఆ ధూళి అంతరించేసరికి నా చుట్టూ ఎవ్వరూ లేరు. బస్సుతోపాటు దిగిన వాళ్ళందరూ లేరు. ఒక్కరు కూడా. నాముందు నిర్మానుష్యంగా ఓ ఇరుకు దారి….

ఇప్పుడు నా చేతుల్లో రెండు పెట్టెలు…

విపరీతంగా గాలి రేగింది…. కప్పుకున్న రంగురంగుల ఉన్ని దుప్పటి ఎగిరింది గాల్లోకి… అందుకోడానికి ఎగిరా…. అందలేదు. ఓ పెట్టెకింద దించి ఇంకో పెట్టెని చేతిలో ఉంచుకునే మళ్ళీ దుప్పటి అందుకోవడానికి ఎగిరా…

దుప్పట్ని గాలి చాలా ఎత్తుకు లేపేసింది.... దూరంగా.... చాలా.... చాలా దూరంగా కనుమరుగైపోయింది.

రెండు పెట్టెల్తో ఆయాసపడ్తూ నిర్మానుష్యంగా ఉన్న ఆ ఇరుకుదారిలో నడుస్తున్నా.... ఉన్నట్టుండి ఓ వీధిలోకొచ్చా.... అన్నీ తలుపులు మూసేసిన ఇళ్ళే.... వీధి వీధి నిర్మానుష్యం....

ఎవర్నో ఎవరో తెలీని ఎవర్నో పిలుస్తున్నాను.... నోరు పెగలదు... గట్టిగా అరిచినట్టుగా మళ్ళీ మళ్ళీ ఎవర్నో పిలుస్తున్నా.... స్వరం రాదు... ప్రతి ఇంటి తలుపూ తడుతున్నా...

ఉన్నట్టుండి వీధి మాయం... దారి ఇంకా ఇరుగ్గా అయ్యింది. చేతుల్లో పెట్టెలు బరువెక్కుతున్నాయి. ఉన్నట్టుండి దారి ఆగిపోయింది...

కుడిచేతిలో పెట్టెని నెమ్మదిగా దించా.... ఎడమచేతిలో పెట్టె చేతిలోంచి జారిపడి భళ్ళున తెరుచుకుంది. దాన్నిండా మట్టిబొమ్మలు.... ఓ బొమ్మ మొహం పెద్దగా అయ్యి.... 'మా...మా...మా,' అంటోంది.

ఉలిక్కిపడి లేచా....

బృంద...

ఒంటేలు పోసుకొందుకేమో.... "మా! మా! మా!" అంటూ కుదుపుతోంది.

నూర్ రాక నన్ను నిద్ర లేపింది.

ప్రతీ ఉదయంలా చిరాకుతో లేవడమే అయ్యింది.... విసుగ్గా టైం చూసుకున్నా... పావు తక్కువ ఆరు... ఆవులిస్తూ.... జారిన వెంట్రుకల్ని ముడి వేసుకుని తలుపు తీసా...

నూర్ అనే నూర్‌బానో.... ఎదురుగా, పాలప్యాకెట్లతో. బైట వాతావరణంలో పెద్ద మార్పేమీ లేదు. ఈదురుగాలులు వీసత్తానే ఉన్నాయి... వర్షం బాగా కురిసేట్టుగా ఉంది.

నూర్ నన్ను తప్పించుకుని లోపలికెళ్ళింది. బైటికోమాటు తొంగిచూసి మారోమాటు ఆవలించి యుద్ధానికి సిద్ధమైపోయా.

ఇప్పుడు లేపితేగాని పిల్లలిద్దరూ తయారవ్వరు... నాకే లేవడానికి బద్ధకం. ఇక పిల్లలా! ఇద్దరూ రగ్గుల్ని ముఖాల్నిండా లాక్కుని ఉండల్లా పడుకున్నారు.... ఇద్దర్నీ కుదిపి కుదిపి లేపా....

బృందని ముందు శుభ్రం చేయాలి.... దాన్ని చెయ్యిపట్టి లేపాను.... ముక్కుతూ మూలుగుతూ ఇద్దరూ లేచి కూచున్నారు. తబ్బూ రగ్గుని తలమీంచి నిండుగా కప్పుకొని....

"ఊహూహూహూ.... మా చలే," అంది.

ఓసారి జాలేసింది... కానీ తప్పదే....!

"లెండి లెండి," అని లేవగొట్టా...

"ఉండుండు నే ముందు నే ముందు... నాక్లాస్ టెస్టుందీరోజు....." అని లేచి నుంచున్న బృందని తోసుకుంటూ తబ్బూ బాత్రూంవేపు పరుగుతీసింది.

బృంద తన వ్యక్తిగతమైన పన్లు తన్జేసుకోగల్దు. అదోసౌలభ్యం నాకు. అయితే అన్నీ చాలాచాలా నెమ్మదిగా చేస్తుంది. టైంకి తెమలదు. అందుకని చేయించాలి. బృంద చిన్నగా ఆవలించి.... నా వేపు ఓ చిర్నవ్వులాంటిది విసిరేసి కిటికీ దగ్గరకెళ్ళి బైటికి చూస్తూ నించుంది.... మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి, "మా వానొస్తుందీ," అంది.

నూర్ ఇల్లు కసాబిసా చిమ్మేస్తోంది. స్టౌ వెలిగించి పాలప్యాకెట్లు రెండు కత్తిరించి స్టౌ మీదుంచి కిచెన్ సింక్ దగ్గర బ్రష్ చేసుకుంటూ నన్ను నేను మసగ్గా ఉన్న (అయిపోయిన) సింక్ మీది అద్దంలో చూసుకున్నా...

ఒకట్రెండు తెల్ల వెంట్రుకలు.... కళ్ళ కింద నల్లటి మరకలు..... నుదుటిమీద స్టిక్కర్ అతికించీ అతికించీ ఏర్పడ్డ గుండ్రటి గుర్తు. నాకు ముప్ఫైఅయిదేళ్ళ వయస్సు వచ్చేసింది అని ప్రత్యేకంగా చెప్పే గుర్తులేవీ లేవు.... నా ఇద్దరు పిల్లలు తప్ప....

బ్రష్ చేసుకుంటూనే పొంగుతున్న పాలగిన్నె కింద బర్నర్ ఆఫ్ చేసి పాలమీద చిల్లుల మూత పారేసా....

బ్రష్ చేసుకుని నాకూ నూర్‌కీ టీ కలిపా. కిచెన్ కబార్డ్ కానుకుని కింద కూచుని పెద్దగా చప్పుడు చేస్తూ నూర్ టీ తాగుతోంది. నేనూ పెద్ద కప్పు నిండా టీ పోసుకుని దాదాపు వసుపురంగులోకి మారిన ఫ్రిడ్జ్ పక్కన స్టూల్మీద కూచున్నా.

"పైసలిత్తవా?" పెద్దగా అడిగింది నూర్.

"జీతమీరోజు తీసుకుంటా సాయంత్రం తీసుకో," అన్నా.

వంటగది మాసిపోయి మసిచూరిన బల్బు కాంతిలో మసగ్గా ఉంది.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=1868

* * *

Read other books by Kasibhatla Venugopal @

http://kinige.com/kbrowse.php?via=author&name=Kasibhatla+Venugopal&id=369